

Violències

Des que soc regidor de l'ajuntament de Cullera he assistit a 3 minuts de silenci com a protesta per l'assassinat de 4 dones valencianes. Diuen que eixos assassinats són la mostra més extrema d'una malaltia social anomenada masclisme.

Tal volta eixa malaltia siga crònica i molt difícil d'erradicar, però és evident que amb minuts de silenci, per moltes fotos que es facen, no anem a canviar substancialment comportaments possessius i malaltissos que acaben en crims de gènere.

1. **Definició.** Violència és tota actuació de força que maltracta qualsevol ésser viu. No caldrà explicar amb massa detall que som (per natura?) una espècie violenta; que venim (història) de renyir, per supervivència o per «tradició», amb els pobles veïns; que, diuen, en algun moment vàrem aprendre a intercanviar mercaderies amb altres pobles i a... civilitzar-nos. Però, siga eixe el camí o siga un altre, el cas és que continuem vivint envoltats de violències: guerres, repressions, injustícies, assassinats...

2. **Canviem?** La violència «estructural» en les relacions humanes és motiu de vergonya col·lectiva. Tal volta canviar, com a espècie, és un repte massa gran que encara no tenim capacitat d'afrontar. Però, el primer que hem de fer és deixar de «naturalitzar» un tracte desigual segons gènere, ètnia, llengua, nivell econòmic...

Vore, pensar i entendre les diferències de «valor» assignades segons les condicions personals és el principi del canvi. Els drets humans no són més que això: valorar la NO discriminació, la igualtat de drets, independentment de raça, color, sexe, llengua, opinió política... Sense evitar els abusos de poder no es pot viure en llibertat. Estar disposat a reconèixer qualsevol situació d'abús és el camí cap a «un món millor».

3. **El negoci de les armes.** Mentre que la indústria de la guerra siga un dels grans negocis «occidentals», i en pel·lícules i «notícies» que ens arriben dels EUA es «fomenten» les lluites entre els bons i els roïns, serà difícil avançar en la consciència col·lectiva d'un món en pau.

No podem ser innocents de pensar que les violències «llunyanes», mostrades ara i adés a través de televisions i xarxes socials, no ens afecten. Segurament vivim com a irreal gran part d'allò que no tenim prou força per a canviar. Però, eixa «impossibilitat» de canviar el món no hauria d'impedir-nos pensar i actuar per a canviar el nostre entorn. Pensem globalment, actuem localment és un dels millors eslògans que cal repetir constantment. I eixa és la intenció del present article: recordar-nos les possibilitats d'una administració propera i la necessària implicació personal.

4. **Acció «administrativa».** Des de les institucions públiques s'han d'incentivar les quatre respostes més sòlides per a recolzar eixa millora col·lectiva: a) Cal **finançar** totes associacions que visibilitzen les desigualtats estructurals i actuen per a reduir-les. També cal comprovar que totes les associacions finançades amb diners públics siguen respectuoses amb els drets humans i eviten qualsevol tipus de discriminació; b) Cal **respondre**, a través dels serveis socials, tots els casos en què s'observe risc de maltracte o d'indefensió. L'actuació de hui pot evitar la transmissió generacional de comportaments tòxics; c) Cal **previndre** a través de l'educació de jòvens i d'adults en drets i deures. Les actituds masclistes «heretades» són difícils de trencar; d) Cal **recopilar** fidelment les dades locals que ens mostren la situació «exacta» del nostre poble. Només el coneixement de la «salut social» ens pot guiar en la intensitat i la urgència d'una acció decidida a erradicar qualsevol tipus de violència.

5. **Incomunicats.** Diuen que ha estat la pandèmia, les hores de solitud, les hores d'avorriment, les hores d'introspecció, el que ens ha portat a un increment de malalties mentals. També diuen que la «comunicació» a través del mòbil no satisfà correctament les necessitats de contacte humà. Som animals socials, i els aparells electrònics (televisió, mòbil...) han reduït la nostra socialització «natural». També és cert que moltes de les idees i lluites saludables es transmeten a través d'eixos aparells. Per això, no hem de demonitzar les noves tecnologies sinó l'ús que en fem d'elles.

6. **Acció individual.** Després del repàs anterior no és gens difícil decidir quina ha d'estar la nostra actitud individual. Només tenim capacitat per a canviar el nostre entorn, començant per nosaltres mateixos. Hauríem de reduir els mals hàbits, tecnològics o no; demanar orientació davant les situacions difícils de resoldre; confiar en el criteri dels professionals; evitar comentaris despectius des de la ignorància; mostrar confiança en les persones que ens envolten; dir-los a amics i familiars que tal o qual comentari «no és correcte»; no riure'ls les «gràcies» als Rubiales de torn...

Sembla una llista «innocent» de bons propòsits, però està feta des de l'experiència i, encara que costa de creure, millora significativament totes les relacions personals.

7. **Conclusió.** Que la violència de gènere, i qualsevol altra, es pot reduir a partir de la reflexió, de valorar conjuntament qué podem fer cadascú de nosaltres... és una evidència. Tal volta la lluita del «SeAcabó» siga un punt d'inflexió en la consciència de moltes persones. Esperem que eixe exemple siga continuat en un dia a dia més respectuós i solidari. Esperem, també, que després de la lluita contra la violència de... no tardem molt a començar la lluita contra TOTA violència!

Més enllà del desig de Pau, cal organitzar-nos, formar-nos i actuar per a que el desig siga, prompte, una realitat.

Cullera, 1 d'Octubre de 2023

Adrià Gomar